

гаха, гробарите не смогваха да копаят за всеки мъртвец по отделно а запъряха телата в общи плити трапове. Блюстителите отидоха да подпалят къщата, за която всички говореха, но до която вече никой не бе ⁷дръзнал да се доближи. Преди да хвърлят горяща слама вътре един по-смел воин надникна през прозорчето. Жената, която бяха взели за чума, лежеше вътре мъртва. Бедната обезумяла майка бе загинала и тя от болестта, която бе отнела петте ѝ деца.

Тълпи народ се трупаха пред църквите с мощите на света Трилотея, света Петка, свети Иоан Рилски, свети Иларион Мъгленски: даваха дарове, палеха свещи дебели колкото човешка ръка, правеха оброци, преписваха имоти на манастирите. Патриарх Иоаким нареди: ден и нощ във всички църкви и свети обители да се отслужват молитви и бдения за спасение на престолнината. Той сам обикаляше болните без умора, без отдих, утешаваше близките на починалите, постърнал, изтощен, жив незакопан — даваше съвети на лекарите, отдаваше всички приходи на църквата за плата на целебници, гробари и помощници в болниците. Пуснаха от тъмниците всички затворници, като им обещаваха свобода и опрощение на живота, ако приемат да вършат опасната работа. Вечер всеки търновец, като вдигнеше очи към Царевец, зърваше неизменно светещите прозорци на патриаршеската църква „Св. Спас“.

Княз Петър го придружаваше в обиколките му, проверяваше лично дали заповедите му се изпълняваха, дали грижата е еднаква за всички: по-богати и по-сиромаси. Защото бе научил, че някои имотни болни плащали на целебниците да ги лекуват в къщи, без да ги занасят в болниците.

А болниците бяха вече почти една трета от къщите на Търнов.

Напразно катастрофилантът ^ти патриархът молеха младия княз да пази живота си, да се пази, защото тръпнеха пред мисълта какво ги очаква от гнева на царя, ако се случи нещо с наследника. Ала